

День Святого Валентина – моє найулюбленіше свято

День закоханих або день Святого Валентина – одне з наймиліших і затишних свят.

Магазини прикрашені красивими червоними чи рожевими серцями. Закохані оспівдуються один одному в любові. Цього дня ти чекаєш на подарунки, на милі ранкові обійми, вечірні сімейні перегляди фільмів або мультяшків. Символом чудового свята є Янголятко зі стрілами-Купідон і валентинки - серця або записочки з паперу з оспівченням у коханні або ж просто з побажаннями.

У моїй сім'ї День закоханих святкується ввечері, коли батьки приходять додому, мама починає готувати якісь смачні страви. Потім ми сідаємо за кухонний стіл, включаємо мультяшків або фільм і відзначаємо свято. Після їжі настає час невеликих подарунків, таких як плюшевий ведмедик, цукерки або щось інше. Далі ми сідаємо на диван, всі разом продовжуємо дивитися якийсь цікавий фільм. У цей день ми говоримо, як сильно один одного любимо. Ось так у нашій сім'ї проходить День Святого Валентина.

Мілана Шпирко

ПРО ЛЮБОВ ТА ДРУЖБУ

Любов – це те, заради чого ми всі живемо. Це стимул для нас працювати та розвиватися.

Для мене день Святого Валентина – це не тільки любов до другої половини, а й любов взагалі, до близьких та друзів. У житті кожної людини, крім родичів, обов'язково мають бути інші близькі люди – друзі. Саме з друзями ми спілкуємося, виходячи зі спільних інтересів чи спільних хобі. Мені пощастило зустріти таких людей, з якими я потоваришувала настільки, що з упевненістю можу говорити про любов до них!

Віка та Карина – це мої добрі подруги. Я з ними знайома ще з самого дитинства. У них красиві карі очі та темне волосся (вони близнюки). Мої подруги дуже гарно одягаються та навчаються. Хоч ми й у різних школах, але це не заважає нашій дружбі, ми підтримуємо контакт поза її межами.

Я хочу, щоб любов назавжди була в наших серцях, і ми ніколи з подругами не розлучалися і не переставали любити одне одного не під яким приводом.

Близька подруга завжди розбавить яскравими фарбами похмурий день. Саме тому так важливо мати у своєму житті таку людину. Найкращим подругам ніколи не складно говорити слова любові та подяки, адже вони багато роблять для нас. Дружба – це дуже хороша якість, і знайти, дійсно, хорошу довгу та віддану дружбу дуже складно.

Якщо подруги по-справжньому люблять одне одного, вони пронесуть ці почуття надовго. Неважко сказати про любов до подруги, якщо знаєш її з дитячих років, якщо довіряєш їй свої секрети, якщо ближче її нікого у світі немає. І причини для таких відносин справді знайдуться, важливо лише добре подумати. Любов подруг не має меж і замовчувати про це не варто.

Мати хороших друзів – одна з найкращих цінностей життя. Втім я дуже люблю своїх подруг і довіряю їм повністю, і сподіваюся, що ця дружба протримається ще довго.

Ми вирішили зробити валентинки, щоб привітати одне одного зі святом.

Ангеліна Стельмах

Де є любов, там є життя

(Історія одного кохання)

Говорять, що любов – це дарунок долі. Інших слів не підібрати. Адже як пояснити, що серед тисяч людей ти обираєш собі одну – єдину, яка стає сенсом твого життя.

Так сталося і у житті Романа Гармаша, зам. начальника виробництва ЦЗФ ДЕТЕК «Добропіллявугілля». Кохання до молоді, красивої дівчини Тетяни, яка працює на фабриці апаратником вуглезбагачення 5-го розряду та підмінним оператором пульта управління, прийшло раптово і несподівано, – і ось вони вже 14 років разом.

«У мене закінчувалася зміна, – згадує Роман, – а Тетяна прийшла у нічну. Бачу, гарна дівчина. Я пошуткував та й пішов, довго потім її не бачив».

«Перший раз я побачила Рому в породній насипці, – розповідає Тетяна, – тоді він працював майстром, а я була машиністом конвеєра. Зустрілися вдруге, коли Рома уже був начальником нашої зміни. Спочатку в душі у мене нічого не оікнуло, потім побачила його на 25-й відмітці. Дивлюся, такий собі парубок: красивий, високий, класний. Пізніше стали бачитися на корпусі, а вже 6-го грудня 2007 року він запросив мене на перше побачення, для мене це була велика несподіванка».

Він і вона... Яким було для них перше побачення, таке жадане і хвилююче? – Звичайно, як у казці.

– Хто перший оспівдився у коханні?

Тетяна:

– Звісно Роман, але це було оспівчення у коханні з пропозицією вийти заміж.

Роман:

– Це було у Святогірську, куди ми їздили з друзями, в крамниці Лаври я купив золоте колечко і там же його одягнув Тетяні на палець.

Тетяна:

– Друзі бігали та кричали: швидше сюди, Рома Тани робить пропозицію. З того часу ми разом.

Роман:

– Сім'я у нас велика, чотири жінки і я. Жінка, дві доньки, кішка та хом'як.

Молодший донці 13 років, старший 21 рік, вони вже наші помічниця у домашніх справах.

Подружжя живе дружно, щасливо, святкують кожну річницю. Поряд з ними діти, батьки. На питання «У чому секрет їхнього кохання» Роман відповів: «У взаєморозумінні, взаємоповазі. Я людина важка, не тільки фізично але і морально, тому ціную терпіння моєї коханої по відношенню до мене».

«Мій чоловік кожен день дарує мені щастя, саме у цьому і є секрет кохання. Проявляється це у повазі, любові, довірі. Я відчуваю себе за ним, як за надійною стіною. Повірте, витримати мої емоції, те, як я можу потріпати нерви, на це потрібно мати немало терпіння, за що я Ромі вдячна», – говорить Тетяна.

– На які свята вся ваша родина збирається разом?

Тетяна:

– Нам хотілось би, щоб були усі близько, але Рома з Горлівки, тому родичі далеко. У моїх батьків збираємося на Різдво, Восьми березня.

Роман:

– Мої батьки живуть недалеко від молодшого брата, біля міста Дніпро. По можливості туди їздимо. Ну, а у Горлівку, поки ще не можемо поїхати.

Тетяна:

– Рідко вдається святкувати разом сімейні свята. Рома працює в першу зміну, а я по змінно. Буває

ПЕРШЕ КОХАННЯ

Моє перше кохання було у 8-му класі, ми з нею були знайомі і до цього, проте в нашому діалозі не було нічого крім елементарного вітання. Все змінилося, коли наші класи перетнулися на черговому шкільному заході, де було ще кілька груп. Мене поставили в пару саме з нею, на той час я вважав, що це найкращий момент у моєму житті: вона і я. Я завжди чомусь думав, що нам не по дорозі, тим самим втішав себе цими словами, проте в глибині душі завжди мріяв поговорити з нею. Під час заходу я запитав її: – Не хочеш зустрітися після школи?

Вона відповіла позитивно.

– Так, я не проти, та й планів немає.

Після зустрічі ми довго розмовляли на різні теми, наприклад: що ти любиш їсти, що у звичайний час слухаєш, який твій улюблений колір та інше, – це була краща мить у моєму житті. Доречі, її звали Ліза. Виявилось, що вона живе трохи далі за наше місто, що було не дивно для мене, бо містечко у нас маленьке. Так вийшло, що незабаром ми стали кращими друзями, при цьому я побоюючись зруйнувати дружбу, не розповідав їй про свої почуття. Зараз я вже в 10-му і дуже шкодую, що побоювався розповісти їй про своє кохання.

Іван Троненко

таке, що не бачимося по два дні. На порозі фабрики зустрінемося, запитав одне одного: як справи, поцілуємося і – він додому, а я на працю.

– Як вам працюється разом? Чи обговорюєте робочі моменти?

Тетяна:

– Звісно, обговорюємо. Здебільшого я, як людина більш емоційна, не заспокоююсь, поки все не вирішу до кінця. Рома мене спокійно вислухає, – і все добре. Інколи на роботі обговорюємо домашні справи.

– Чи любите свою роботу?

Тетяна:

– Звісно, любимо, раз працюємо так довго. Заступаю на зміну апаратника, одягаю спецодяг, потім іду на наряд, отримую завдання, – і по своїм робочим відміткам. Там я працюю на відсипочних машинах, відділяю вугілля від породи та збагачую його концентратом. Слідкую за машинами, механізмами, відповідаю за якість концентрату вугілля. А коли працюю у пультовій, тут вже контролюю роботу всієї фабрики, за все несу відповідальність. Коли все справне, зміна проходить легко, але буває усяке. Фабрика – це ланцюг, якщо якась ланка зламалася, процес гальмується. Але від своєї роботи я отримую велике задоволення і дуже люблю відсадку.

Роман:

– У мене робочий день починається також з спецодягу, потім іду до начальника підприємства, де обговорюємо попередню та наступну зміну, якісь коригування, наряди основні, ремонтні роботи або прибирання. Потім запускається фабрика. Залишається тільки контролювати виконання робочого процесу для досягнення хороших результатів. Для нашого міста фабрика – це робочі місця, стабільний зарібок, відчислення у бюджет громади, та щось добре зробити для міста.

Швидко плине час. Століття за століттям. Разом з ним змінюємося і ми. А що ж кохання? Можливо, воно вже не існує, іноді подумає хтось. І хочеться тоді крикнути: «Ні! Ні! Та ще раз ні! Подивіться на родину Гармашів, – вони приклад того, що любов жива, і ніколи не зникає, поки існує життя. Адже кохання і є життя».

Данило Петров, Аліна Сєрова,
студія ТБ і преси «Рожевий слон»

Дата народження —
15.12.1998 р.

Свідоцтво про реєстрацію -
ДЦ № 1562 від 24.04.2000 р.

Видане Донецьким обласним
комітетом інформації

Засновник: студія ТБ і преси
«Рожевий слон»

Відповідальні за
випуск:

Тетяна Лисенко
Євген Сагайдак

Над матеріалами
працювали:

Олена Забалуєва,
Людмила Рудь та інші

Наша адреса: м. Добропілля,
м-н Молодіжний, ЦДЮТ

Інстаграм: rozoviyslondobr
Фейсбук: rozhevyyslton

Ютуб: РОЖЕВИЙ СЛОН
Сайт: rozoviyslton.jimdo.com

Пошта: rozoviyslondobr@
gmail.com
моб.тел.: 0507464476